

ACHTTIENDE HOOFDSTUK.

Waarin wij een ouden kennis weerzien.

De Leliaarts zagen hun wensch vervuld.

De lezer herinnert zich, dat Filips de Schoone in 1299 in Vlaanderen was gevallen en talrijke steden, waaronder Brugge, in zijn bezit gekregen had. Dan werd een wapenstilstand gesloten. Deze eindigde den 6^{den} Januari 1300, dus op het tijdstip waarvan wij vertellen.

De Fransche vorst begon onmiddellijk den krijg. Zijn broeder Karel van Valois kwam met een groot leger naar Vlaanderen, nam Douai, trok door Brugge en sloeg beleg voor Damme, dat nog steeds aan den graaf toebehoorde. Damme verdedigde zich dapper.

*
* * *

Ralph, de schaapherder, de koene grijsaard, die zoo liefdevol meehielp om Breydels leven te redden, was in dienst van den heer Filip van Maldeghem. De deken der beenhouwers had hem die plaats bezorgd en de ouderling leefde gelukkig in zijn nederig hutje, op 't gebied van een edelman, die niet tot de Leliaarts behoorde, maar een trouwe zoon van Vlaanderen bleef.

't Was een onstuimige Maartavond, Ralph zat bij het vuur, in het huizeke van Dolf, den boschwachter. De twee konden het best met elkaar vinden.

— Laat het maar waaien! zei de schaper. Hier is 't warm, Hein, oude kameraad?

— Gevoelt ge u zoo rustig? vroeg de ander, ook al een man van jaren.

— Rustig als een mossel in zijn schelp. Als ge een vuureter, een zijndrinker, een verwaanden gek gediend hebt, gelijk Wauters, den rentmeester van den heer van Syssele, en ge leeft daarna zooals ik nu, wel zou een afgetobd geraamte zich dan niet rustig gevoelen?

— Vergeet ge dat de Franschen in de buurt zijn? Ze liggen vóór Damme en dat is slechts twee dikke uren gaans van hier, hernam Dolf.

— 'k Weet het en ik verwensch die woeste plundersaars en menschenmoorders in 't diepste van de zee. Maar ze zullen onze huttekes toch niet komen belegeren.

— Belegeren neen! Maar het in 't voorbijgaan in brand steken, och, dat is hun handwerk!

— Op eenen dag bouwen we een nieuw! riep Ralph lachend.

— 't Zou me niet verwonderen, als de booswichten den eenen of den anderen keer hier kwamen. Onze heer, de edele Filip van Maldeghem is een trouwe dienaar van graaf Gwyde. Ge weet, dat hij bezig is een duizendtal kloeke gasten te verzamelen om de Fransche roovers van Damme te verjagen. Onze meester is een goede, een ware edelman. Vergelijkt met zijn gedrag, dat van den heer van Syssele!

— De heer van Syssele! herhaalde de herder verachtelijk. Breydel noemt hem venijn en de deken slaat den nagel op den kop.

— Vroeger waren de heeren allen verdrukkers. Mijn grootvader heeft er mij dikwijls vreeselijke staaltjes van verteld. De edellieden spotten met 't leven van een werkman. De voorouders van onzen meester waren niet beter. Kent ge de geschiedenis van de zes en dertig Ketelaars?

— Neen.

— Luister! Lang geleden woonden in 't bosch zes en dertig kerels, kloeke en vroolijke gasten. Ze leefden onder de hooge boomen en leidden er een lustig bestaan. Ze waren goed voor de armen, en hielpen menigeen uit den nood.

Eens kwam de heer van Maldeghem, een voorouder van onzen meester, langs het woud. Hij zag een herdersknaap, die een schoonen hoorn over den schouder droeg. En de edelman wilde dien hoorn nemen.

« Ga heen, heerke van Maldeghem, zei de jongen, want dien hoorn krijgt ge nooit! Moest ik er op blazen, de zes en dertig kerels zouden boos wezen. »

De edelman geloofde den herder niet, nam den hoorn en blies er op. In een ommezentje stonden de zes en dertig gasten voor hem. Nu was zijn leven in gevaar. Doch de knaap redde hem door een list.

« Laat mijnheerke van Maldeghem gerust en slaat hem niet dood, zei hij, want ik heb zeven jaren lang zijn brood gegeten. »

De edelman gaf den jongen drie goudstukken.

De kerels lieten den heer gaan, maar hij moest beloven, dat hij aan niemand zeggen of nooit met eene pen beschrijven zou, dat de zes en dertig kerels in 't bosch verbleven.

Maar de edelman verklapte hen toch. Hij sprak niet, hij schreef niet met eene penne, maar met zijn voet in 't zand, dat 't bosch te Maldegheem van roovers wemelde. Hij riep zijne mannen op en gebod hen de zes en dertig kerels te vangen en in den kelder van zijn kasteel aan ijzeren halsbanden vast te leggen. « Geef ze een broodje en een kruikje water en metselt dan den ingang toe », beval hij nijdig.

Zijn wreede last werd uitgevoerd. De zes en dertig boschkerels stierven den hongerdood in den dichtgemetselden kelder, waar ze levend begraven zaten. En nog altijd spookt het daar. Niemand durft 's avonds bij de onderaardsche gangen komen, al is de deur weer opengekap't en zijn de geraamten der ongelukkigen verwijderd, Booze geesten dolen er rond en maken er een helsch lawijd. Men vertelt, dat de schim van den wreeden edelman er ook zweeft, zonder ruste te kunnen vinden.

Ralph had aandachtig naar deze legende geluisterd. Hij nam ze voor zuivere waarheid aan.

De oudjes bleven eene wijle mijmerend in 't vuur staren. 't Was of ze in de vlammen de zes en dertig keerlen ontwaarden, de ongelukkigen, gebonden in den slotkelder.

Een luid geklop en geroep deed hen opspringen.

A. HANS

GROENINGHE

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS

TWEEDE DRUK

*« Gij zult uw vaderland beminnen,
en zijn taal en zijn roem, »*

(H. CONSCIENCE.)

L. OPDEBEEK, -- UITGEVER -- ANTWERPEN

INHOUD.

HOOFDSTUK I.	Waarin wij kennis maken met twee flinke Vlamingen, en den dood van een groot man vernemen . . .
HOOFDSTUK II.	Waarin wij hooren, waarom Jan Breydel ontevreden was . . .
HOOFDSTUK III.	Waarin Jan Breydel den rentmeester harde noten te kraken geeft . . .
HOOFDSTUK IV.	Waarin Breydel toont, dat hij niet alleen spreken, maar ook handelen durft, wat echter slecht voor hem afloopt . . .
HOOFDSTUK V.	Waarin de schaper naar Brugge trekt en zijn leven waagt voor Breydel's redding . . .
HOOFDSTUK VI.	Waarin wij Ralph in Breydel's woning ontmoeten en kennis maken met Pieter de Coninc . . .
HOOFDSTUK VII.	Waarin een Klauwaart een Leliaart te woord staat . . .
HOOFDSTUK VIII.	Waarin monniken de gastvrijheid van den heer van Syssele inroepen . . .
HOOFDSTUK IX.	Waarin Breydel bezoek krijgt . . .
HOOFDSTUK X.	Waarin wij een kort stukje geschiedenis hooren . . .
HOOFDSTUK XI.	Waarin wij aan een sterfbed staan . . .
HOOFDSTUK XII.	Waarin wij naar Damme reizen . . .
HOOFDSTUK XIII.	Waarin wij Maerlant's begrafenis voorbij zien gaan . . .
HOOFDSTUK XIV.	Waarin wij een lijkmaal bijwonen . . .
HOOFDSTUK XV.	Hoe het maal gestoord werd . . .
HOOFDSTUK XVI.	Hoe de Klauwaarts scheidden. Wat er in eene taveerne gebeurde . . .
HOOFDSTUK XVII.	Te Rupelmonde . . .
HOOFDSTUK XVIII.	Waarin wij een ouden kennis weerzien . . .
HOOFDSTUK XIX.	Waarin de Franschen een onaangenaam avontuur beleven . . .
HOOFDSTUK XX.	De Vlaamsche kastijding . . .
HOOFDSTUK XXI.	Waarin we van Damme's beleg hooren . . .
HOOFDSTUK XXII.	Waarin wij 't stedeken Aardenburg bezoeken . . .
HOOFDSTUK XXIII.	Waarin de valschheid van een vorstenpaar en de edelmoedigheid van 's konings broeder duidelijk blijkt . .

HOOFDSTUK XXIV.	Waarin een Koninklijke Intocht beschre-
ven wordt	
HOOFDSTUK XXV.	Hoe Brugge in beroering kwam
HOOFDSTUK XXVI.	Waarin een stout plan ontworpen wordt .
HOOFDSTUK XXVII.	Waarin de uitvoering van het plan verteld
wordt	
HOOFDSTUK XXVIII.	Waarin Leliaarts en Klauwaarts strijden .
HOOFDSTUK XXIX.	Waarin wij eene heks ontmoeten
HOOFDSTUK XXX.	Waarin belangrijk nieuws wordt vernomen
HOOFDSTUK XXXI.	Waarin we fiere taal hooren
HOOFDSTUK XXXII.	Waarin we allerlei nieuws vernemen . .
HOOFDSTUK XXXIII.	De arme Aleida
HOOFDSTUK XXXIV.	Het feest
HOOFDSTUK XXXV.	De intrede van Du Chatillon
HOOFDSTUK XXXVI.	De Brugsche Metten
HOOFDSTUK XXXVII.	Waarin wij oorlogsgeruchten hooren . .
HOOFDSTUK XXXVIII.	Waarin we de Klauwaarts langs den zee-
kant volgen	
HOOFDSTUK XXXIX.	Het Fransche leger
HOOFDSTUK XL.	Het Vlaamsche leger
HOOFDSTUK XLI.	De komst der Franschen
HOOFDSTUK XLII.	Vóór den slag
HOOFDSTUK XLIII.	De slag der Gulden Sporen
HOOFDSTUK XLIV.	Waarin wij van onze vrienden afscheid
nemen	
BESLUIT	
AANHANGSEL	